

Ročník: 98 | číslo: 23 | 10. června 2018 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Služba laiků
v církvi

EDITORIAL

Milí čtenáři, milé sestry a bratři, letošní sté výročí založení státu je pro nás Čechoslováky nerozlučně spjato se vznikem naší církve. Atmosféra doby, nové demokratické principy, svoboda, otevřenost vůči moderní společnosti a zájem o ni - to vše se nutně projevilo i v chápání úlohy laiků v církvi, zejména přizváním k práci při duchovní obrodě národa. Motto „naplnit současné snažení mravní a poznání vědecké duchem Kristovým“ pak vyzývalo k angažovanosti v celé řadě institucí a spolků, v nichž služba společnosti nabrala právě díky nadšení laiků, zvláště pak žen, nečekaných rozměrů. Mimochodem, uvědomili jste si někdy, jak zásadní roli právě ženy sehrály při vzniku naší církve?

Při náboženských obcích vznikaly odbory se sociálními, kulturními, vzdělávacími, zdravotními, ba i sportovními ambicemi, jejichž poslání viděli teologové této generace mj. i v uskutečňování Božího království zde na zemi, ve směřování k tomu, co je podstatou evangelia. Časy následující těmto aktivitám sice nepřály, nicméně věřím, že tyto slibné začátky mohou stále inspirovat a ukazovat cestu. Pokud totiž přijmeme myšlenku, že tak jako stát i církev žijí ideály, ze kterých se zrodily, je zřejmé, že církev by se měla ke své činnosti vrátit - samozřejmě ve formě přiměřené době - a právě v tom mohou hrát laici hlavní roli. Při nedávné konferenci na HTF UK zazněla z úst plzeňského biskupa br. Filipa naléhavá výzva k sestoupení z našich pomyslných piedestálů a ke spiritualitě „zdola“, což dobře koresponduje se zmíněným zájmem o člověka. Nezapomínejme tedy na „lazara“ v sobě a skloňme se k potřebným: každý z nás, laici i duchovní, máme v tomto směru cestu otevřenou...
KB

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

O mozaikách s Irenou Budweiserovou

Zazní-li jméno Irena Budweiserová, každému se bezpochyby vybaví silný, výrazný hlas a bytost stejně výrazného exotického vzezření; obojí bylo jako vzácný šperk po dlouhá léta ozdobou legendárního souboru Spirituál kvintet. Návštěvníci pražského dejvického sboru naší církve měli před časem možnost zpěvačku, která již několik let kráčí svou cestou, přivítat a zaposlouchat se do gospelů, spirituálů, blues i dalších žánrů v jejím nezaměnitelném podání. Na tradiční večerní pořad Cestománii v květnu 2018 přišla nicméně nejen zazpívat, ale hlavně pak vyprávět o svých dvou velkých zálibách - o mozaikách a cestování. Jak se ukázalo, obojí spolu úzce souvisí; právě cesty, především po Etiopii, se staly při tvorbě mozaik Ireně nekonečnou inspirací. Její způsob práce je přitom velmi různorodý a za materiál mohou posloužit nejen typické hliněné, keramické či skleněné střepy, ale i kamínky, zbytky šperků, mušle a další předměty, kterým výtvarnice touto recyklací takřkajíc vdechuje nový život. Nejlépe v barvách červené, černé a modré. Mnohé z fascinujících výtvarů, často připomínající indické mandaly, mohli návštěvníci květnového večera vidět na promítaných snímcích (a poslechnout si jejich příběh); několik pak představila malá výstavka. Posuďte sami, jestli je mimořádný hlas jediným darem, kterým Bůh Irenu Budweiserovou obdařil...
KB

Jubilejní setkání varhaníků a zpěváků v Olomouci

Zdá se to neuvěřitelné, ale v letošním roce se uskuteční jubilejní, v pořadí již XXV. kurz varhaníků a zpěváků naší církve — tentokrát v Olomouci ve dnech 10. 8. - 18. 8. 2018. Chtěl bych na něj pozvat hudebníky — začínající i pokročilé — varhaníky a zpěváky.

Sraz účastníků bude do 17 hod. v pátek 10. 8. na faře olomouckého Husova sboru. Od pondělí pak začíná vlastní pracovní část vzdělávacího kurzu, která bude zahájena pobožností, pak hrou na varhany v několika olomouckých kostelích individuálně i ve skupinkách pro začátečníky, odpoledne věnujeme nácviku sborového zpěvu. Pracovní den ukončí večerní pobožnost. Pobožnosti doprovázejí hrou na varhany účastníci kurzu. Veškeré snažení směřuje k veřejnému koncertu, který se bude konat v olomouckém Husově sboru v pátek 17. 8. v 18 hod. Kurz bude zakončen v sobotu songovou liturgií a společným obědem. Orientačně uvádím výši kurzovného - 3 000 Kč /ubytování a třikrát denně stravování/, které ale může být vzhledem k ceně ubytování navýšeno asi o 300 Kč. Na kurz vezměte s sebou Zpěvník, Liturgii, Kalousovu pobožnost, Agendu I, II a další vlastní notové materiály, které si můžeme vzájemně poskytnout. Přihlášky do konce června zasílejte na adresu FÚ CČSH ve Zlíně nebo na e-mailovou adresu: noccsk.kov@seznam.cz. Srdečně zvu k účasti a těším se na setkání.

Zdeněk Kovalčík, celocírkevní kantor a vedoucí kurzu

Návštěva z univerzity v Řezně

Husitská teologická fakulta má partnerské, bratrské a sesterské vztahy s univerzitou v německém Regensburgu (Řezně) již jedenáct let. Němečtí hosté, studenti teologické fakulty, vedeni profesorem Thomasem Kothmannem, přijeli letos do karlínské náboženské obce naší církve. V neděli 13. května zde sloužila liturgii Věra Vaničková a profesor Thomas Kothmann kázal. Německý farář úvodem řekl, že vděčnost pomáhá modlit se.

Všichni přítomní pak společně zazpívali píseň „Danke“, jejíž text i hudbu složil Martin Gotthard Schneider (1961). V první povzbudivé sloce se zpívá: „Díky za toto krásné ráno, / díky za každý nový den...“ A závěrečné povznášející verše znějí: „Díky, že jsi všem přinesl spásu, / díky, toho se přidržím. / Díky, že věřím tvému hlasu, / že ti patřit smím.“

Tato píseň je podle slov našich hostů v Německu velmi úspěšná. Ne z toho důvodu, že by měla velké hudební ambice, ale proto, že vychází ze zkušenosti, že největší silou našeho života je dík.

Thomas Kothmann kázal na List apoštola Pavla Koloským 4,2-6. Zdůraznil, že vděčnost pomáhá modlit se, pomáhá k tomu zůstat s Bohem v dialogu a to je ve smyslu neděle Rogate. Máme být vytrvalí v modlitbě, nepřetrhávat vlákno rozhovoru s Bohem, neboť na tom záleží náš život. Ve své ranní modlitbě Dietrich Bon-

hoeffer, popravený nacisty na sklonku války, říká: „Bože, volám k tobě na rozbrěsku dne. Pomoz mi modlit se a své myšlenky usebrat k tobě. Sám to nezvládnu. Ve mně je temnota, u tebe je však světlo; jsem opuštěný, ty mě však nepouštíš, jsem malověrný, ale u tebe je pomoc; jsem nepokojný, ale u tebe je

potřeba; ve mně je zahořklost, u tebe je však trpělivost; nerozumím tvým cestám, ty však cestu pro mne znáš.“ Bůh není nějaký nadčasový osud, jak praví D. Bonhoeffer, ale „čeká a odpovídá na upřímné modlitby a odpovědné skutky“. Teolog Paul Schütz jednou napsal: „Starost o život je ten největší tyran, který poroučí celému vojsku katů, aby nás učinil

otroky. V jeho družině jsou nedůvěra, strach, výčitky svědomí, sklíčenost, reptání, brblání, podrážděnost, zahořklost, zatvrzelost, zádušnost, trudnomyslnost, pochybnost a uzavřenost vůči Bohu. Všechny své starosti svalte na něho! Následujte výzvu proti tomuto sezení na demonech.“ Duchovní z Řezna

nám ve svém působivém kázání připomíná, že naše modlitba se má povznést nad naše osobní potřeby do přímluv za celý svět.

Křesťané nejsou sólisté, jsou součástí společenství, objímajícího celý svět a všechny epochy. Setkání s návštěvníky ze staroby-

lého německého města nás potěšilo, do Prahy přijely dvě desítky studentů teologie z různých ročníků. Mladí hosté nám při společném posezení svěřovali, že se chystají vyučovat náboženství, němčinu a další jazyky na základních a středních školách ve své zemi.

Olga Nytrová

Z LITERÁRNÍ DÍLNY NAŠICH AUTORŮ

V polovině května jsme v Bratislavě měli šanci se zúčastnit uvedení knihy Sáhnut si do ran tohoto světa. Autor ji představil pro naši církev ve Slovenské republice. Knihu napsal ThMgr. Martin Jindra a vydal ji Ústav pro studium totalitních režimů.

Obsahem knihy je perzekuce naší církve v letech 1938 až 1945. Jedná se o obsáhlé dílo o 696 stranách. Pro naši církev ve Slovenské republice je poměrně významné, že vyšla kniha, která na 42 stránkách popisuje likvidaci církve na Slovensku. Byla to likvidace ze dne na den a teprve v roce 1988 po 50 letech bylo povoleno, aby se církev systémově vrátila na slovenské území. Nejednalo se pouze o Slovensko, ale jednalo se také o Podkarpatskou Rus, kde církev měla farnosti, které nebyly dodnes obnoveny. Celá přednáška byla doprovázena promítáním a o knihu projevil věřící ve Slovenské republice mimořádný zájem. Celkem devět

knih koupila naše církev, aby mohla případně publikace nejen darovat, ale i uložit do knihovny.

Druhou knihou, která byla zařazena do knihovny farního úřadu v Bratislavě, je kniha „Adversus Nationes Arnobia ze Sikky a Octavii Minucia felixe“. Napsala ji Ladislava Říhová a byla vydána Centrem pro náboženský a kulturní dialog – Pontes Pragenses jako 79. svazek. Vyšla v roce 2017 a teprve návštěva prof. Jana Láška nás s knihou seznámila. Je to velice obsáhlé dílo o rozsahu 558 stránek. Přibližuje až lexikonovým způsobem problémy teologického vývoje v dějinách křesťanství. Nedá se říct nic jiného, než že je vhodné, aby si tento titul pořídily náboženské obce do svých knihoven, protože čtenáři je umožněno poměrně jednoduchým způsobem nahlédnout do problémů, které by musel sám velice těžko shánět v různé jiné literatuře.

Jan Hradil, biskup

Blahopřání patriarchovi T. Buttovi

Významné životní jubileum oslaví patriarcha naší církve. ThDr. Tomáš Butta, Th.D. se totiž v úterý 12. června dožívá šedesátí let.

Za jeho přátele, okruh spolupracovníků a věřící Církve československé husitské mu děkujeme za službu v úřadu patriarchy, které se věnuje od roku 2006, a přejeme mu pevně zdraví, Boží požehnání a radost ze dnů svátečních i všedních.

NAD PÍSMEM

Kdo je kdo?

Mk 3,20-35

Odpověď jim: „Kdo je má matka a moji bratři?” Mk 3,33

Ježíš mluví do situace, kdy ještě existují početné rodiny ve formě klanů, takové rodiny, které člověku propůjčují jeho identitu a kde platí přísná hierarchická pravidla. Nejsou to rodiny coby malé izolované jednotky, jak je známe dnes. Ježíš si povolává své učedníky, bere z rodin jednotlivce ke službě, aby se stali potulnými kazateli, klade na ně požadavek nevázat se rodinou, rodinnými vztahy. Slova Písma o tom, že „nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina”, to vystihují.

„Kdo činí Boží vůli, to je můj bratr, má sestra i matka.” Ježíš tady nemá na mysli citový vztah jednoho člověka k druhému, to by nakonec v kontextu Ježíšova jednání ani nedávalo smysl, kdyby ponoukal lidi k nenávisti jednoho proti druhému. Co s těmito slovy tedy? Jaké je jejich poselství pro nás? Jít a získávat učedníky ze všech národů, ztratit svůj život pro Krista, nést svůj kříž, nechat si rozvrátit rodinu, vyhlížet jiné učedníky a umět je rozpoznat? To zavání tak trochu sektářstvím, vydělováním se a rozdělováním jedněch od druhých. A opět je to otázka výkladu. Terminologie nás tedy někdy vede na scesti, stejně jako doslovný výklad Písma. Všichni bez rozdílu jsme postaveni do Boží rodiny, do pospolitosti na Zemi, všichni jsme povoláni k tomu, abychom šli po cestě života, následovali Pána života a smrti. Kristus po nás nechce, abychom méně milovali své bližní a své rodiny, ani abychom všichni neděli co neděli seděli v kostelech. Naopak, on nás ponouká k cestě lásky, pobízí nás k tomu, abychom se na cestu vydali, do lásky šli a postupovali stále dál a dál, abychom “napojili aspoň číši studené vody jednoho z těch nepatrných”. Abychom tu nebyli jen sami pro sebe a využili k tomu každý ten individuální dar, který v životě máme. K tomu je ale potřeba, aby Kristus - ztělesněná nepodmíněná Láska - byl pro nás autoritou. Aby tato nepodmíněná Láska, daná nám darem ve formě Ducha - jiskry, espritu - byla pro nás na prvním místě. Aby autorita kohokoliv jiného na tomto světě, včetně našich rodičů, nepřekrývala autoritu Krista, té věčné Lásky, duše světa, která mluví k našemu svědomí, do našeho nitra, do srdce a která skutečně jde a dělí jako meč - je cestou meče, protože jde rovnou k podstatě, bez ohledu na vazby, které jsme si vytvořili nebo do nichž jsme se narodili ve vnějším světě. Jsme vyzýváni k nonkonformitě vůči tomuto světu, máme žít jinak. Ten, kdo bere Krista vážně, se dřív nebo později dostane do situace, že si o něm někdo jiný bude z nějakého důvodu myslet, že je blázen, posedlý “nečistým duchem”, nebezpečný, že je svým chováním podezřelý, na scesti, na hraně. Ale to k následování Krista patří, i tyto aspekty, kříž je součástí života člověka. Co je důležité, je ten kříž neobcházet. Nemáme proplouvat životem jen na povrchu. Evangelík Martin Fendrych v jedné své knize napsal: „Žijte složitě”, to mi utkvělo a na to často myslím. Člověk, který životem snadno propluje, si může myslet, že jeho život je jeden velký

úspěch, ale ve skutečnosti takový člověk mnohdy zůstává v životě velmi nezralým, bez hlubiny. Právě cesty na hloubku, do temnoty a temné noci duše, nás činí hlubšími, dávají nám možnosti zrát. To, že se nebojíme jít „na hranu”. Že umíme projít i okamžiky, kdy Bůh mlčí nebo kdy procházíme různými zkouškami. Tam, kde se člověk těmto polohám nevyhýbá, tam, kde jsme vystaveni prověrkám věrnosti, trpělivosti, tak právě tam, kde tohle všechno neobcházíme a zároveň to dovedeme vnitřně zpracovat, tam rosteme, tam se stáváme zralými. Moudřími. Překonáváme hloupost, omezenost, malost. I toto je aspekt povolání následovat Krista. Řídit se jeho evangeliem a jeho klást na první místo před všemi hlasy, rodinou, životními projekty, před všemi autoritami tohoto světa. Ač by se mohlo zdát, že člověk toto vyznávající a podle toho jednající a žijící, bude oddělen, sám a odsouzen k věčné samotě, není tomu tak. Amen.

Sandra Silná

TŘETÍ NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

*Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál?
Hospodin je zástita mého života, z koho bych měl strach?
Protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtli a padli.*

Žalm 27,1.2b

První čtení: Genesis 3,8-15

Tužby pro dobu po Duchu svatém (I):

2. Abychom růstu Božího slova nebránili a vládě Kristově se poddávali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom všechno, co je nám duchovně prospěšné, navzájem s bratrskou láskou sdíleli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, od tebe pochází veškeré dobro. Dej, abychom z tvého vnuknutí mysleli na to, co je správné, a pod tvým milostivým vedením to také konali! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Korintským 4,13 - 5,1

Evangelium: Marek 3,20-35

Verš k obětování: Žalm 13,4-5a

Verš k požehnání: Žalm 18,3

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, žes nám dal podíl na tajemství těla a krve svého Syna. Dej, ať v síle tohoto duchovního pokrmu a nápoje žijeme novým životem! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 10, 21, 27, 75, 186, 187, 289, 294

Bože, tvůj služebník Dr. Karel Farský, kterého si za dva dny připomeneme v modlitbách a na kterého myslíme i nyní, překonal nejednu hranici, když šel, povolán tvým Duchem, za naplněním úkolu, který mu byl dán.

Děkujeme ti za Církev československou (husitskou), za místo, které bylo a je domovem svobodnému Duchu, lidem, kteří jej následují a v něm žijí, Duchu, který je Láskou, takovou, která nesoudí, ale která vše prostupuje jako světlo. Amen.

Poděkování a blahopřání sestře Naimanové

16. červen je pro naše náboženské obce velmi výjimečný. Je pro nás důvodem k velké radosti a poděkování. V tento den se narodila naše milá farářka Mgr. Alena Naimanová a letos oslavuje své krásné kulaté jubileum.

Po letech strávených v Úpici a Náchodě nyní téměř dvacet let slouží v Rychnově nad Kněžnou a Kostelci nad Orlicí. Kromě posílání farářky se věnuje trénování paměti a zastupuje české ženy v Mezinárodním výboru Světového dne modliteb. Od začátku roku 2018 vykonává v rychnovské a jaroměřské nemocnici službu nemocničního kaplana. Dodnes jsme jí vděční za to, že probudila naše náboženské obce k duchovnímu životu. Obnovila biblické hodiny a založila dětský křesťanský klub s názvem KaKaDú (Křesťanský Klub Děti), který je velmi oblíbený. Věnuje se také ekumenické spolupráci s ostatními církvemi ve městech Rychnov a Kostelec. Díky ní máme také velmi pěkné vztahy s Evangelickou církví luterskou z německého Weissigu-Schonfeldu a každoročně se vzájemně navštěvujeme.

Přejeme sestře farářce ze srdce (a vlastně i nám), aby tu s námi ještě dlouho byla. Přejeme jí nejen mnoho štěstí, úspěchu a především zdraví, ale i hojnost Božího požehnání a posily do dalších dnů jejího života.

Členové NO Rychnov nad Kněžnou a Kostelec nad Orlicí

O Božím lidu s prof. Zdeňkem Kučerou

Na téma laici v církvi s přednostou Naukového odboru Úřadu ústřední rady CČSH a emeritním děkanem Husitské teologické fakulty UK hovořil Martin Soldát, publicista a člen náboženské obce v Poděbradech.

▪ *Pane profesore, řekněme si něco o významu laiků v církvi. Rád bych se zeptal na etymologii samotného slova, které je součástí naší běžné mluvy.*

Je z řeckého slova *laos*, což značí lid. Lidem Božím – *laos tu theu* – se rozumí společenství věřících, které se ubírá dějinami spásy od smlouvy Hospodina s Izraelem přes kruh kolem Ježíše, apoštolskou církev, církevní organizace západní a východní, středověk, reformaci a renesanci, osvícenství, modernu a dnešní postmodernu a míří do eschatologického času, vyhlížet království Boží a soud. Benedikt XVI. soudí, že tento pojem je mostem k ekumenickému vidění církve v dějinách. Řecké slovo *demos* míní lid jako osídlení města či státu.

▪ *Od toho pak vznikla demokracie. Co je charakteristické pro lid Boží?*

Je svolán Kristem. Žije s Kristem a v Kristu. Jeho, obecnství je založeno na společném vztahu lásky a víry v Krista jako Božího Syna jednorozeného. Boží lid putuje, kam jej Bůh vede. To je v kontextu našich dějin eschatologická cesta. To jsou dějiny spásy.

▪ *Možná prozrad' me něco o etapách následování laicizace během dějin křesťanství. Co vnímáte jako zásadní?*

Dějiny probíhají ve vlnkách. Jak známe církev ze Skutků apoštolských, rozhodující je sám Kristus, který ji svolává – a to ke slyšení Slova Božího a k eucharistii, večeři Páně. V novozákonní církvi vládne živý Duch svatý. Švýcarský teolog Emil Brunner učil, že ústup vlády Ducha svatého znamená nástup církevního práva. Rozplynutí chápání večeře Páně jako duchovního společenství s Kristem znamená zdůrazňování prvků – chleba a vína. Vlivu nabývá hierarchie, protože proces zpřítomnění je závislý na knězi, který je k udílení večeře Páně zplnomocněn. Zprvu to byli biskupové, později večeři Páně mohli vysluhovat i kněží. To znamená, že duchová přítomnost Boží se spojuje s ritem, předepsaným obřadem a úřadem, definovaným církevním právem. Odevzdanost lidu Božího, který jde, kam jej Bůh vede, se zamě-

ňuje za promyšlené vedení. Proto se vytváří teorie o Boží přítomnosti v chlebu a vínu, kde je vše přesně definováno. Moment naprosté oddanosti se pozvolna vytrácí, na místo toho nastupuje církevní právo, do držování zákonů.

▪ *Můžeme říci, že se v tom projevuje dialektika spontaneity a struktury?*

Určitě. Podívejte se – etika Kázání na hoře je založena na spontaneitě. Konám a etická hodnota aktu záleží v tom, že to konám spontánně. Odpovídám na výzvu situace a nárok tohoto druhého spontánně.

▪ *To je konání lidu Božího.*

Neznamená to, že by lid Boží byl dokonalý. On zápasí. Ve vývoji židovského národa nalézáte peripetie. Zároveň neustále je patrný zde tah víry, i když se lid bouří. Pořád cítí, že je povolán Bohem, že musí jít kupředu, že tam je jeho budoucnost.

▪ *Vnímáte, že stejným duchem jsou naplněni lidé, kteří vystupují jako laici?*

Ano, víra má včera, dnes i zítra stejnou strukturu i teologicky formulovaná témata. Často vzpomínám na minulou dobu.

▪ *Tedy před rokem 1989?*

Ano! K církvi jsem přilnul po 2. sv. válce a doba byla ovlivněna eschatologií. Církev hrála významnou roli v životě společnosti. Roky 1953 – 1958 představovaly vrcholy přímého ateistického útlaču. Náboženské obce mého působení žily stále ještě sebevědomě jako za I. republiky. Lidé se spontánně scházeli, přáli si být pohromadě. Církev opravovala sbory a byla schopna budovat nové. Paradox ve zlé době ateistického útlaču, zejména duchovní toužili být pohromadě. Vikariátní konference, které se pravidelně konaly, měly první oficiální část, kde byl státní úředník, církevní tajemník, který dohlížel na průběh. Pak odešel, my jsme si vyřizovali své věci. Na oběd jsme chodili společně, odpoledne jsme trávili společně. Fara byla „obležena“ laiky, protože se chodili svěřovat se svými starostmi, nadějami. Farář věděl, že musí být uprostřed lidu.

▪ *To je pro dnešní církev idylická doba.*

Žádná idyla to nebyla, byl to život církve v řádu a naději. Zdá se ☞

mi, že dnešní nastupující generace nezakouší, co je to skutečná duchovní správa a radost z ní. Duchovní správa znamená: žít s lidmi – bytostně se zajímat o jejich starosti. Často duchovní bydlí někde jinde a farnost je jinde. Povinnost residence se vztahovala i na biskupy. Vzpomínám na biskupa Arnošta Šimšika, Bydlel v sídle diecéze a své ovečky objížděl při konferencích – navštívil jednu dvě farnosti – „přepadl“ je. Nechal si zavolat faráře, pohovořil s ním.

▪ **Zde je též důležité, že věřící lidé si musí uvědomit svou cestu. Měli by být angažováni.**

Jsou angažováni, když je angažovaný farář. On musí jít jako první. Jako Ježíš šel první, za ním se ploužili učedníci. Farář, i když kulhá, musí jít první... Všechny fary, kde jsem byl ustanoven, jsem i opravoval. Musel jsem se také naučit zednické řemeslo. Pak přišli lidé Boží a pomohli, ale musel jsem se naučit spravovat majetek církve. Moji kolegové se to také museli naučit. Platilo: co farář, to také řemeslník. Myslím, že to odpovídalo době a bylo to v pořádku. Podívejte se do starozákonní doby. Tam každý rabbi musel mít nějaké řemeslo. Pavel byl stanář, věděl, co je to vydělat si na živobytí ...

▪ **Jen si vezměme – učedníci Kristovi byli rybáři.**

Lovili. Petr byl dobrý podnikatel. Ten to uměl zvládnout. Když bylo třeba, skočili do Genezaretského jezera, tahali sítě.

▪ **Můžeme se tázat: Co udělat pro to, aby kolem fary byl dostatek Božho lidu a ten vhodně působil ve společnosti?**

Předně farář musí věřit, zápasit o víru, studovat víru, svědčit o víře, zvěstovat víru. To je úplný základ. A dále je rozhodující, jak jedná, jak žije, jak s lidmi komunikuje.

▪ **Jaké vytváří mezilidské, tedy i Boží vztahy.**

Samozřejmě! Byla jiná doba, kdy farář přinášel i osvětu. To bylo 18. – 19. století.

▪ **Dnes si poznání můžeme získat prostřednictvím alternativních zdrojů, ale zásadní jsou vztahy.**

Podívejte se, kdokoliv umí psát, vygoogluje si, co potřebuje. Nejde o fakta, ale o vztahy.

▪ **Lze konstatovat: kvalita lidu Božho je vytvářena vedením.**

I Kristus říkal: Já jsem dobrý pastýř. To je norma pro všechnu duchovenskou práci. Být dobrým pastýřem. V Bibli je dost příkladů. Především to znamená – nebát se. Když přijde „vlk“, pak si do rukou vzít berlu a vlka zahnat. Nepřátel se nelekejte, na množství nehleďte. Pána svého v srdci mějte...

▪ **Děkuji vám za rozhovor.**

Martin Soldát

Užijte si farní zahradu v Horažďovicích

Živá komunita bratra Samuela Vašina společně vytvořila a veřejnosti otevřela farní zahradu Gaia. A to v sobotu 12. května v Horažďovicích. Sešlo se šedesát přátel, mnoho dětí a užili jsme si nádherný tvořivý víkend a sázeli rostlinky,

zalévali, probírali všelicos, zpívali, modlili se, vegetariánsky hodovali, po práci si protáhli těla jógou, hráli si s dětmi, seděli večer u ohýnku a byli blažení.

Kéž Hospodin milostivě shlédne na naše společné snažení a požehná plodům ze-

mě, celému projektu komunitní zahrady Gaia, všem, kdo se na akci podíleli, a těm, kteří přijdou. Otevřeno bude vždy v pondělí a úterý od 13 do 18 a v neděli od 10 do 15 hodin. Těšíme se na vás!

kml

MŮŽETE SI PŘEČÍST

Petr Šandera, Tomáš Butta: *Základní texty duchovního života. Výklad Vyznání víry, Desatera a Modlitby Páně.* Blahoslav, Praha 2016.

Jak již podtitul knihy napovídá, publikace autorů, které v ČČSH není třeba představovat, se zabývá výkladem několika vyznání víry, konkrétně Apoštolského, Velkého a též Malého kréda ČČSH, Desatera a Otčenáše. Kniha se zdá být určena pro širší veřejnost, ale pro veřejnost již zvyklou na církevní jazyk.

Oba autory spojuje erudovanost a zároveň skromnost. V této skromnosti předkládají svůj výklad, který nezatěžují svými originálními spekulacemi, ale spíše mluví za společenství své církve: takto je věřeno v ČČSH. Nevymezují se ovšem vůči ostatním církvím či náboženstvím, spíše se snaží hovořit za křesťany jako celek, než zdůrazňovat specifickou svou církev, která nikdy nechtěla být kuriozitou mezi církvemi, ale věrným křesťanským společenstvím. Autoři citují teology různých církví, a tak posilují ekumenický charakter této knihy (a církve, které slouží). Kniha by tak dobře mohla posloužit i čtenářům z jiných denominací, pokud by se nenechali odradit vyznáními víry, která jsou specifická právě pro ČČSH.

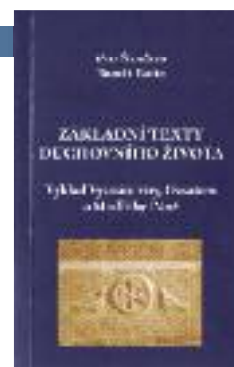
Publikace není akademického charakteru, je přístupná, srozumitelná všem, kteří již s křesťanstvím nějakou zkušenost mají. Ti, kteří ledacos už vědí, se ovšem nudit nebudou, je zde dostatek zajímavých nových pohledů a informací. Výhodou je, že se knížka

věnuje skutečně základním křesťanským textům, to ji dělá užitečnou a nadčasovou, dlouhodobě použitelnou.

I v tomto ohledu dobrá kniha pro biblické hodiny, ale i jako dárek pro kohokoli v křesťanském prostředí. Ale i trpělivý necírkevní čtenář, který křesťanství a jeho postoje chce lépe pochopit, tu najde mnoho důležitých informací a interpretací. Pozitivum knihy je, že se v ní odráží moderní teologické diskuse, že reaguje na současné otázky věřících. Snad by se ovšem mohla více vyvarovat snaze vytvářet reprezentativní všeobecný křesťanský názor a více upozornit na to, že se v odpovědích na tyto otázky křesťané mezi sebou liší, že křesťané spolu žijí a i do budoucna budou žít v diskusi, v rozmanitosti názorů. V tom smyslu by kniha mohla být více dialogickou, více pluralitní. Křesťané budou hledat jednotu, ale budou se pravděpodobně i vyhýbat totalitárním pokusům mít na vše stejné názory.

Publikace je v každém případě velkým přínosem pro náboženskou obec ČČSH, je přemýšlivá, klade si otázky, a tak je vhodná ke společným diskusím, k vlastnímu čtení, ale také jako dárek, je to kniha, za kterou se rozhodně nemusíme stydět.

Tomáš Novák

Jak musely děti dříve pracovat

Třetí část

Snad nehorší práci pro nás děti (i pro všechny) bylo vykopávání bramborů na podzim. Kolikrát se stalo, že se vykopávaly až spod sněhu a to si dovedete představit ty ozáblé ruce! Útěchou pro nás bylo, že jsme si mohly občas zapálit z natí ohniček a upéct nějaký brambor a potom, že k obědu bývaly švestkové knedlíky, neboť v tu dobu právě dozrávaly bosenské švestky na stromech u naší stodoly.

Vykopáním bramborů, to však ještě nekončilo. Celé brambořiště se muselo přeorat a za pluhem se musily posbírat zapomenuté brambory a zrovna tak i při vlačení brambořiště, neboť škoda každého! To sbírání bylo naší dětskou povinností a nachodily jsme se a nashýbaly až až, že nohy i záda bolely.

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Po sklizni bramborů zůstala venku už jen krmná řepa (burkyňe), dumlíky (tuřín) a zelí. S těmi měly nejvíce práce maminka a Ančí, které musily vše odchránit, odřezat od bulev kořínky a oškárat hlínu. Já jsem zpravidla pomáhal tatínkovi burkyni a dumlíky vytrhávat a hlávky zelí vysekávat. Burkyně a dumlíky se pak odvážely nebo odnášely do sklepa (nejčastěji byly sázené u stodoly), zelné hlávky se odnášely nebo odvážely do stodoly na mlat, kde je maminka později očistila od odchlíplých listů, dále očistila a tak připravila k nakládání. To nakládání zelí snad byla jedna z nejoslednějších prací zemědělství. Hlávky zelí se donesly v koších ze stodoly do světnice

CESTA

Kdo jsou to laici?

Když se o někom řekne, že je laik, většinou to lidi chápou jako opak slova odborník. A mají pravdu. Každý člověk je odborníkem v určité oblasti – někdo třeba rozumí účetnictví, jiný je skvělý automechanik, další pracujev elektrárně nebo šije šaty. Ve svém oboru jsou odborníci, v jiných oblastech jsou laici. V církvi slovo laik označuje všechny ty, kteří nejsou duchovními – nemají teologické vzdělání. To ovšem vůbec neznamená, že by byli méně důležití než faráři! Zapravě v naší církvi platí zásada obecného kněžství. To znamená, že nejen farář může kázat, ale každý, kdo věří v Boha a Pána Ježíše Krista, může a přímo by měl o své víře mluvit a svým životem ji dokazovat.

A jak už bylo naznačeno, kdo je laikem v jedné oblasti, je odborníkem zase v jiné. A naopak. Takže bratr farář nebo sestra farářka výborně znají Bibli, ale nemusí nutně už tak dobře rozumět tomu, jaký nejlepší materiál by bylo třeba zvolit na opravu střechy kostela. Takže určitě velmi ocení, když

se mezi jejich laiky v náboženské obci najde odborný zedník nebo pokrývač.

Důležitou, ba přímo nezastupitelnou roli laiků v církvi si velice dobře uvědomovali už zakladatelé naší Církve československé husitské. Proto od samého počátku při tvorbě jejích řádů pamatovali na to, aby laici měli možnost aktivně se zapojovat do vedení církve. Na všech jejích úrovních – od náboženské obce až po sněm, musí být laici ve všech orgánech zastoupeni alespoň z poloviny.

JK

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Modlitba

Pane Bože, děkujeme ti za všechny aktivní laiky v našich náboženských obcích, děkujeme za jejich službu, kterou vykonávají většinou bez nároku na odměnu. Prosíme tě, posiluj je a potěšuj svou láskou, aby stále znovu rádi přicházeli do našeho společenství, kde vytvářejí rodinu církve.

Amen.

Laici v náboženské obci

V loňské únorové Cestě jsme si povídali o tom, co všechno dělá farář nebo farářka. Těch úkolů je tolik, že je moc dobře, když alespoň s některými z nich mohou pomoci další členové náboženské obce – laici. Co všechno mohou dělat?

Tak předně je velmi důležité, že pravidelně chodí na bohoslužby a biblické hodiny, kde vytvářejí společenství

církve. Společně modlitby členů sboru za ty, kteří jsou nemocní, mají různá trápení a procházejí zkouškami, jsou velmi důležité a posilující. I náš bratr farář nebo sestra farářka potřebuje naše modlitby!

Vedle toho je tu celá řada větších i drobných úkolů, které si laici mohou vzít na starost a svému faráři nebo farářce tak ulehčit práci: například obstarání květin na stůl Páně; péče o vývěsku náboženské obce, aby v ní byly vždy aktuální informace a pozvánky; úklid sboru; sekání trávy na farní zahradě; péče o krotiku náboženské obce; zajištění občerstvení na různé akce

a pomoc při jejich organizaci – at už jde o koncert, přednášku nebo třeba vystavu; návštěva nemocných sestry a bratří; pomoc se zajišťováním nutných oprav sboru nebo třeba vedení účetnictví náboženské obce. Někteří laici pomáhají i s vyukou dětí nebo s vedením biblických hodin. Možností, jak se do činnosti náboženské obce zapojit, je ale určitě ještě mnohem víc. Pro duchovního je velkým darem, když má kolem sebe skupinu takových pomocníků! Nemusí jich být ani mnoho, i dva nebo tři mohou velmi pomoci. Ti nejaktivnější laici pak většinou tvoří radu starších náboženské obce, která se pravidelně schází a řeší vše potřebné, co se jejich obce týká.

JK

Nakreslila: Lucie Krájčířková

Soutěž o tři knihy

Vypisujte si písmenka z pravé tabulky v pořadí daném čísly v levé tabulce.

Tajenku se svou adresou nám pošlete nejpozději do poloviny července na adresu redakce nebo mailem na jana.krajcirkova@ccsh.cz a v srpnové Cestě otiskneme jména výherců tří knížek, které z vašich odpovědí vylosujeme.

6	29	23	16	9	25	3
22	12	1	32	18	13	20
35	15	26	11	27	5	30
4	31	8	28	21	34	7
19	10	33	14	2	24	17

H	T	D	V	J	L	I
I	C	L	R	V	I	L
I	K	E	V	Ž	I	O
C	U	A	I	M	L	R
E	I	O	R	A	Ú	I

Blahopřejeme výhercům soutěže z dubnového čísla

(tajenka: Máme důvod se radovat):

Fanda Jindra z Příbrami
Kateřina Mašíňová
a Magdalena Pokorná z Kolína

Dopis pod talířem

*Milá babičko,
k narozeninám Ti něco dám. Je to tajemství a já Ti je neprozradím. Ve škole jsem se učil píseň. Píseň s maminkou šlů. To tajemství bude velice dlouhé, ale já Ti je, milá babičko, neřeknu.
Tvá Marcela*

Richard Meier,
přeložil Zdeněk Svoboda

Král David 9. Posvátné chleby

David přichal před Saulovým hněvem. Na útěku přišel do města Nóbu, kde navštívil kněze Achimeleka. Ten se divil, že je David sám. David mu zalhal: „Mám tajné posláni od krále, o kterém se nikdo nesmí nic dozvědět. Svou družinu jsem nechal čekat v úkrytu. Prosím tě, dej mi pro ně něco k jídlu.“ Kněz měl jen posvátné chleby, které směji jíst pouze kněží. Pět jich ale Davidovi dal. Potom ho David ještě požádal o nějakou zbraň. Ve svatyni byl uložěn meč Pelištejce Goliáše, kterého David porazil. Achimelek mu jej předal a David pokračoval ve své cestě. Došel do pelištejského města Gat. Snažil se chovat nenápadně, ale někteří z obyvatel jej poznali a chtěli jej přivést před svého krále Akíše. David začal

rychle předstírat, že je šílený, a díky tomu se mu podařilo bez úhony uniknout.

Usadil se v jeskyni Adulámu. Když se to dozvěděl jeho bratří, přišli tam za ním. Zpráva o Davidově pobytu se šířila mezi lidmi a postupně za ním do jeskyně přicházeli další a další – ti, co byli nějakým způsobem utlačováni nebo měli jiné problémy. David byl nyní psancem a přidávali se k němu lidé s podobným údělem. Jeho družina měla brzy čtyři sta mužů, kterým velel.

Dozvěděl se o tom i Saul, i když neznal místo, kde se David ukrývá. Jeden z jeho služebníků byl ovšem přítomen ve svatyni v Nóbu, právě když tam byl i David. Řekl Saulovi všechno o Achimeleovi pomoci a Saula zase popadl vztek. Nechal si povolát nejen Achimeleka, ale i celou jeho rodinu a všechny ostatní kněze, kteří ve svatyni byli. Ti všichni museli za to, že Achimelek pomohl Davidovi, zemřít.

Saul nechal dokonce zabít i všechny obyvatele města Nóbu. Jediný, kdo se zachránil, byl Achimelekův syn Ebjatar, který uprchl k Davidovi. Když se David dozvěděl o tom hrozném krveprolití, velice si vyčítal, že všichni ti lidé zemřeli kvůli němu. JK

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Zázraky u Bibli

6. část – Zázračná uzdravení

Když přijde řeč na zázračná uzdravení, určitě nás hned napadne Pán Ježíš – vždyt v Bibli je zapsána celá řada případů, kdy uzdravil nemocné, kteří často byli považováni za nevyléčitelné. Jak je psáno například v Matoušově evangeliu (4,23-24): „Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu. Pověst o něm se roznesla po celé Sýrii; přinášeli k němu všechny nemocné, postižené rozličnými neduhy a trápením, posedlé, náměsíčné, ochrnuté, a uzdravoval je.“ Často lidi zbavoval malomocenství, posedlosti

zlými duchy (jednou ty duchy poslal třeba do stáda vepřů), ochrnutí díky němu začali znovu chodit, slepí vidět, setníkova sluhu uzdravil dokonce na dálku – ani se jej nemusel dotknout či s ním promluvit. Jindy stačilo, že se někdo dotkl třeba jen cípu jeho pláště, a byl uzdraven.

Ježíš však nebyl jediný, kdo měl od Pána Boha schopnost uzdravovat nemocné. Za všechny si připomeňme například proroka Elišu, který vyléčil Aramejce Naamána z malomocenství, aniž od něj přijal jakoukoliv odměnu. Jeho učedník Géchazi se z nabízené

Nakreslila: Lucie Krajčířková

odměny chtěl obohatit a byl za to potrestán tak, že malomocenstvím začal trpět sám.

Také Ježíšovi učedníci dokázali uzdravovat – například Petr a Jan ve jménu Ježíše Krista uzdravili chromého od narození i mnoho dalších lidí, které za nimi přinášeli. Také apoštol Pavel uzdravoval – například chromého v Lystře.

To vše se dělo proto, aby lidé uvěřili ve velikou Boží moc. To se také stalo – po spatření těchto znamení se mnozí lidé nechávali pokřtít.

JK

Mraky

Byla jednou jedna obloha. Nejprve byla úplně průzračně čistá, bez jediného mráčku. Později se však, jak se postupně vypařovala voda z velkého jezera a do něj se vlévající řeky, na obloze začaly tvořit malé bílé obláčky. Pomalu a líně pluly po obloze a povídaly si.

„Je to paráda, být takhle vysoko.“ liboval si jeden. „Odtud všechno krásně vidíme jako na dlani!“

„To je fakt“, souhlasil druhý. „Můžeme se pěkně nechat unášet větrem, pozorovat svět a nic nedělat. Koukni, třeba tamhle jede vlak!“

„Vidím ho!“ nadšeně odpověděl první mráček. „A podívej se na ty lidi dole, jak se ho snaží doběhnout, aby jim neušel. To je legrace!“

„Já se vám divím, že nemáte kousek citička-dosti“, namítl na to třetí obláček. „To vám stačí, že jste jen takové malé, nanicovaté bílé nic, které se za chvilku zase rozplyne?“

„A co bys s tím jako chtěl dělat?“ zeptal se překvapeně první mráček.

„Já se rozhodně budu snažit nasbírat mnohem víc vlhkosti“, prohlásil ten ne-spokojený. „Popluju přímo nad jezero a tam budu chytat vodní páry přímo u zdroje. Stanu se tím největším mrakem na celé obloze“, prohlásil hrdě.

„Když chceš, klidně si jdi“, odvětili druhý mráček (kdyby měl ramena, určitě by jim pokrčil). „Možná by ti ale, kamaráde, prospělo trochu skromnosti“, dodal káravě. „Já osobně jsem takhle spokojený.“

Rozhodně nemám potřebu být největší. Víš, co se říká – kdo se povyšuje, bude poníženi!“

„To je fakt, nebud hloupý“, domlouval mu i první mráček. „Budeš se jenom díít, a co z toho budeš mít?“

„Možná, že máte pravdu“, řekl na to ten třetí mráček. „Já bych ale rád v životě něco dokázal. Nestačí mi jen tak koukat, co dělají druzí.“

A tak se mráčky rozloučily. Ty dva si dál spokojeně pluly oblohou, zatímco ten třetí se vydal nad jezero. Působením teplého vzduchu se z vodní hladiny odpařovalo stále více vody, kterou mráček do sebe zachycoval. Rostl a rostl a postupně měnil barvu z bílé na šedou, až z něj byl nakonec velký bouřkový mrak.

Byla jednou jedna zem. Byla krásná a úrodná, ale trpěla suchem. Již dlouhé

Nakreslila: Lucie Krajčířiková

tydny pořádně nezapršelo, rostlinám chyběla voda a postupně vysychaly i studny, takže nebylo čím je zalévat. Lidé toužebně hleděli na oblohu a vyhlíželi dešť. Když spatřili bílé načechrané obláčky, jen zklamaně mávli rukou:

„Z těch pršet nebude!“

Jednoho dne však konečně uviděli, jak se po obloze blíží velký ocelově šedý mrak. „Sláva, bude pršet!“ radovali se.

A skutečně. Nejprve se zablesklo a ozval se hrom. Brzy na to se spustil dešť. Zpočátku byl prudký, ale postupně se

zmnínil a přišlo několik hodin.

Celá krajina byla jako znovuzrozená.

Uvadlé květiny zvedly své unavené hlavíčky, stromy svými kořeny sály novou sílu z vody, která se vsakovala do země, tráva se opět zazelenala, vzduch se pročistil. ... Celá zem byla šťastná a také lidé nadšeně tančili v dešti, nastavovali mu své tváře, děti skákaly v kalužích a cákaly na sebe.

Za pár hodin přestalo pršet. Obloha byla opět průzračně čistá, jen opodál plulo pár malých bílých spokojených obláčků, které se zájmem pozorovaly, co se dole na zemi děje.

Ten velký, šedý, hloupý a neskromný mrak zmizel někam pryč.

Jana Krajčířiková

Krátký příběh

Hedvička říká rozpacitě mamince:

„Mami, ty máš ráda krátké příběhy, že?“

„Ano.“

„Smíš ti nějaký vyprávět?“

„Jistě, zvlášť je-li skutečný.“

„Tento je určitě skutečný. Sama jsem jej prožila.“

„Tak tedy začni.“ vybidla maminka Hedvičku zvědavě.

„Mysliš, že se ti bude líbit?“ ptá se Hedvička pochybovačně.

„Musíš se o to snažit.“

„Ale ten příběh je velice krátký.“

„To nevaď!“

„Tak – byla jednou jedna porcelánová váza...“

„Pěkně pokračuj!“

„A já jsem ji zrovna rozbila.“

Emma Carl,
přeložil Zdeněk Svoboda

Laici v církvi pohledem Olgy Nytové

Bratr farář Jiří Vaníček před nedávnem onemocněl virózou, jeho žena farářka také, a tak jsem měla v NO Praze 8 – Karlíně nedělní bohoslužbu slova. Kromě karlínských a libeňských věřících sem zavítají občas zájemci i odjinud. Těsně před začátkem bohoslužby přišel také Čestmír Holeček, který jinak patří do nuselského sboru, kde měli svatbu jeho rodiče a kde byl pokřtěn. Jeho příchod a zájem mě pochopitelně potěšil. Měla jsem radost, že i on si poslechne moje kázání na oblíbené a hlouběji propracované téma. Uvažovala jsem v jeho rámci o tom, že toužíme po vzkříšení. Prožíváme v srdci otázky a touhu po Ježíši, po jeho blízkosti, po hlubokém vztahu s ním, po skutečném naplnění vztahu. Věříme, že nás Kristus vzkřísí, probudí k pravému životu. Už nyní nastává vzkříšení. Jsme voláni z „hrobu povrchního života“ k životu skutečnému, duchovně probuzenému, k životu v království Božím.

Po každé bohoslužbě si sedáme ke kávě a bábovce a hovoříme k přednesenému tématu. Doprožijeme a sdílíme své dojmy z bohoslužby, jindy z biblické hodiny a mluvíme o tom, co máme na srdci, jaké jsou naše zkušenosti z různých fází života. Jaké nám vyvstávají duchovní otázky. Mám ráda poučené laiky, které zvolené téma kázání oslovuje a ptají se. K nim patří i bratr Čestmír a jeho žena Milada, kteří bývají v Karlíně řadu let častými hosty. Manželé Holečkovi jsou prototypy kultivovaných, sečtělých a obětavých laiků. Mají srdce na pravém místě a zralou, vyrovnanou celoživotní víru. O křesťanství hodně vědí a dokážou své názory zajímavě zformulovat. Zajímá je, co se v naší karlínské obci děje. Pravidelně se objevují na kulturních setkáních se spisovateli a navštěvují naše Setkání třetího věku se zajímavými osobnostmi. Inženýr Holeček je povoláním energetik, dlouhá léta působící v ČEZu. I zde se navíc věnuje kulturním aktivitám, a proto mě pozval, abych zde pronesla přednášku na téma Filosofie a kniha. Byla jsem mile potěšena, že více jak padesátičlenné publikum pozorně naslouchalo. Usilovala jsem o to, zajímavě jim přiblížit otázky z oblasti filosofie,

metafory, literární tvorby. Mluvila jsem také o kvalitních českých básnicích a o tom, jak se jejich vztah ke křesťanství projevil v jejich literárním vyjádření. Manželé Holečkovi přicházejí občas i na biblické hodiny, o něž se napůl dělím s dr. J. Vaníčkem. Na tyto biblické hodiny pravidelně chodí i další laička, knihovnice, redaktorka a autorka zajímavých článků o literárních setkáních, sestra Mgr. Zuzana Havelková. Když po společném čtení z Bible a mém výkladu perikopy a jejího poselství dostávají slovo přítomní, paní Zuzana má vždy co říci, najde si doplňující úhel pohledu. Uvede příklad ze života, vyzdvihne souvislost s tématem, klade si otázky, hledá odpovědi.

Obecné kněžství vychází z kněžství Kristova a znamená to, že každý věřící je Kristovým svědkem. Je něčím, co očekáváme od poučených a ve víře třibených laiků, kteří jsou solí země. Znáám životní osudy svých sester a bratří v karlínské náboženské obci, vím, s čím se potýkají, a jak problémy řešili v souladu se svým křesťanským přesvědčením. Naše společenství stolu má vlídné a vnímavé laiky, kteří dokážou být oporou druhým a stávat se pravými svědky víry.

Olga Nytové

Co lze zjistit na kursu (Z. Sázava, z kalendáře Blahoslav 1986)

Na kursu pro laické pracovníky církve bývá zpravidla vynikající pracovní kázeň i veliký zájem o probírané náměty. Není snadné zde ukončit diskusi, která se rozvinula po přednášce. Je tu ovšem i druhá stránka této citlivé vnímavosti, kterou někdy poznají přednášející na „vlastní kůži“. Letos např. laikům neuniklo, že hlavní referent sice vysvětlil, proč máme raději užívat přesnější označení „evangelium podle Marka“ namísto častějšího výrazu „Markovo evangelium“, pak však po celou dobu užíval to méně odborné označení. I to bylo laiky s překvapením zjištěno, že bratr duchovní při úvodní bohoslužbě četl z pátého evangelia - namísto správného oznámení, že četl z páté kapitoly jednoho ze synoptických evangelií.

Takových a podobných přeřeknutí bylo víc. Přednášející má málo času, látku chce přesto hodně probrat, a tak přicházejí na svět slavné „překlepy“, někdy dokonce jen s rozpaky reprodukovatelné... Mají ovšem jeden klad: způsobují „oživení v sále“. Nicméně, ona laická výstupní kontrola je přednášejícím jen ku prospěchu. Na kursu lze též zjistit, že nejen duchovní, ale i laičtí pracovníci jsou ve svých kazatelských projevech a při sloužení laické pobožnosti velmi různorodí. Jeden se vyhýbá zpěvným partiím, druhý je pro změnu vyhledává a s velkou „vervou“ je i zazpívá. Někdo je střídmý ve slovním výrazu, jiný se rád do široka rozhovoří. Bylo by zajímavé prozkoumat, jak dalece jsou tyto projevy ovlivněny zkušenostmi z vlastní náboženské obce i způsobem svědectví místního duchovního jako vzorem. Platí zde ono známé, že „jablko nepadne daleko od stromu“, anebo ne?

O dvou laických platformách CČS(H)

Ve 30. a 40. letech minulého století působila uvnitř církve různá laická společenství. Usilovala o to, aby se stala *duchovním ohniskem, z něhož by zářilo světlo i teplo Božího řádu a jistoty. Nejde o množství lidí, nýbrž o jakost lidí, dočteme se v přednášce Františka Kováře, kterou pronesl na ustavující valné hromadě Společnosti ThDr. Karla Farského.*

Společnost ThDr. Karla Farského se začala rodit z iniciativy PhDr. Antonína Hartla v květnu 1932 jako názorová platforma laické inteligence CČS(H), přičemž se neuzavírala ani před duchovenskou složkou církve, která byla v jejích řadách rovněž zastoupena. Farského jméno Společnost užila nikoli z důvodu, že byl zakladatelem a prvním patriarchou církve, nýbrž proto, že svými názory a svou činností byl takřka ztělesněním směru a zásad, které tato Společnost zastávala. Po vzoru Farského usilovala proti nesvobodě o volnost (nikoli bezbřehou) svědomí, proti imperialismu o rozvoj demokracie, proti bohoslužebnému ritualismu o službu Bohu v duchu a pravdě. *Vystavět nové řády v duchu důkladné obrody křesťanství, veškeré kultury lidství v duchu pravdy, lásky a opravdového všelidského bratrství, které musí počínat v lůně obce, národa a jít světem...*

Ustavující valná hromada Společnosti se konala 21. května 1933. Do jejího řídicího výboru byli zvoleni: František Kovář (předseda), Antonín Hartl (I. místopředseda) a Josef Pešek (II. místopředseda). Na 4. řádné valné hromadě, která se konala 21. června 1937, byla učiněna změna na postu předsedy, jehož se ujal Antonín Hartl. Na 5. řádné valné hromadě 19. června 1938 bylo rozhodnuto o jejím rozpuštění. Společnost ThDr. Karla Farského během svého působení vydala jeden ročník *Zpráv Společnosti ThDr. Karla Farského* (1934) a dva ročníky *Nového zápasu*, listu pro náboženský život (1935–1936).

Od druhé poloviny 30. let v CČS(H) stále silněji rezonovalo „nové“ téma: úloha ženy v církvi. Ne, že by ženy do té doby v církvi nesloužily (nepletme si se slovem posluhovat). Spíše šlo o to, jak by mohly svými obdarováními ještě výrazněji vstupovat do srdce křesťanského života. Jejich snahy tak daly vzniknout dnes již téměř zapomenuté platformě, jež nesla název **Sdružení žen v CČS.**

Reálné obrysy začalo Sdružení získávat v roce 1938. Přípravný výbor se tehdy obrátil na náboženské obce dotazníkovou akcí, která sondažovala potřebnost zřízení zaštitujícího orgánu pro ženy v CČS(H).

Vůbec první veřejná akce formujícího se Sdružení – vzpomínka na 15. výročí úmrtí Charlotte Garrigue Masarykové – byla realizována 13. května 1938 ve velkém sále Knihovny hl. města Prahy.

Kladný ohlas na dotazníkovou akci vedl ke svolání první pracovní konference, jež se uskutečnila koncem června 1938 v Praze. Hlavní referát o programových cílech a úkolech Sdružení přednesla středoškolská profesorka Josefa Krušinová, která patřila k nejagilnějším členkám přípravného výboru. Jejím slovům naslouchaly sestry dokonce až z Mukačeva. O možnostech Sdružení a jeho propagaci druhý den hovořila T. Šubrtová z Jindřichova Hradce, kde mělo spolkové Sesterské sdružení již dvanáctiletou tradici. Třídenní setkání zakončila pobožností sestra O. Pešková-Kounovská.

Definitivní ustavení Sdružení mělo proběhnout na druhé pracovní konferenci. Její uspořádání přípravnému výboru zneemožnily události podzimu 1938 a následná okupace. Činnost Sdružení byla až do roku 1945 přerušena. Novou etapu a obnovu Sdružení žen v CČS nastartovalo počátkem roku 1946 jednání přípravného výboru v Praze Na Zderaze. O dosavadní práci referovala J. Krušinová (I. místopředsedkyně), programová témata rozvinuly O. Pešková-Kounovská (kulturní referentka), o následcích války promluvila sociální pracovnice a národněsocialistická politička A. Kleinerová (předsedkyně). Přítomné sestry si zvolily vedení, v němž dále zasedly A. Kaňáková (II. místopředsedkyně), M. Hníková (jednatelka), N. Pro-

cházková, provdaná Brázdilová (zapisovatelka), J. Trtiková, A. Rutrllová a další (shoda přijetí s profesory Husovy fakulty není náhodná). Sdružení se pustilo do organizování přednáškové činnosti, kulturních akcí, zájezdů; v Českém zápasě začala vycházet samostatná rubrika „Ženská hlídka“. Ohlas postupně pronikal také na „venkov“. Jako první se k práci ve Sdružení přihlásily ženy z Č. Budějovic. S rozvíjením činnosti přicházely i diskuse o poslání Sdružení a „ženské otázce“. Jednu z polemik mezi J. Lancovou a O. Peškovou-Kounovskou zachytil v roce 1946 Český zápas. Celý následující rok prožilo Sdružení v horečné činnosti. Pro cyklus mírových přednášek, které přípravný výbor přichystal pod vedením své předsedkyně A. Kleinerové, pronášely své projevy přední osobnosti poválečného Československa. Za všechny zmiňme alespoň dvě sociální pracovnice, náměstkyni pražského primátora Růženu Pelantovou a poslankyni a předsedkyni Rady čs. žen Miladu Horákovou.

S blížícím se komunistickým nástupem k moci, jehož vábení neodolaly ani některé z členek (např. O. Pešková), se stopa Sdružení žen v CČS začíná vytrácet. Na předsedkyni Antonii Kleinerovou, která přežila nacistické věznění, dopadl naproti tomu nový kříž. Společně s Miladou Horákovou a Fráňou Zemínovou byla zatčena, týrána, hrozil jí trest smrti. I vzhledem k jejímu životnímu osudu je příznačné, že poslední zmínka týkající se působení žen v CČS(H) před komunistickým převratem (článek je navíc signován iniciálami A. K. – autorkou tudíž mohla být sama A. Kleinerová) zve k účasti na Dnu modliteb žen celého světa (13. února) za dostatek chleba, vzájemné odpouštění mezi lidmi a ochranu od zlého. Stejná modlitební strážná služba může proměňovat i dnešní rozbořený svět.

Martin Jindra

Soc. odbory v náboženských obcích, hlaste nám volná místa všech odvětví a odborů, jakož i síly hledající zaměstnání.

Hlaste nám volná místa pomocnic v domácnosti.

Všechny chudé, nemocné, sirotky mějte v evidenci.

Zajistěte našim příslušníkům nemajetným bezplatnou lékařskou poradou a pomoc.

(Z rubriky Českého zápasu Hlídka soc. péče, č. 44/1928)

Spolupráce faráře a rady starších

Do čela náboženské obce na jejím shromáždění jsou voleni členové rady starších. Její rozhodování a jednání má být v souladu s posláním církve – Církve československé husitské. Toto poslání je vyznačeno v Ústavě a dalších dokumentech ČCŠH. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby člen rady starších byl členem církve. Členství v Církvi československé husitské je v Ústavě zřetelně určeno a popsáno v článku 4 tak, že zásadní kvalifikací je víra. Tato víra je osvědčována účastí na životě církve, bohoslužbě, svátostech, poznáváním obsahu Písma svatého, modlitbou, službou a svědectvím i přispíváním na hmotné potřeby církve. Z tohoto důvodu je patrné, že do rady starších nemají být voleni lidé, kterým je vzdáno vlastní poslání církve, s náboženskou obcí nežijí, neúčastní se bohoslužby a jsou dokonce nevěřící. Pro tuto službu v radě starších jsou v řádech stanovena kritéria vycházející z vlastní podstaty církve jako společenství křesťanské víry, lásky a naděje.

Farář či farářka plní své úkoly spojené s vedením duchovní správy v náboženské obci a jejich služba duchovenská, svátostná a pastýřská je nezastupitelná. Rada starších má své specifické úkoly organizační a hospodářské povahy. Rada starších se přesto spolupodílí i na duchovní správě tím, že „pečuje o křesťanský život v obci“. Na druhé straně je farář členem rady starších. Tato vzájemná spolupráce je vyjádřena v řádech tím, že farář a předseda rady starších jednají navenek náboženské obce společně. Společně také podepisují podání. Je nesprávné, když farář jedná sám bez rady starších, zvláště v hospodářských záležitostech. Na druhé straně je porušením této vzájemnosti, když například předseda rady starších nebo i další členové rady starších vyvíjejí aktivity bez vědomí faráře. Nelze svolávat radu starších nebo dokonce shromáždění náboženské obce, aniž by to bylo předem projednáno a domluveno s farářem. Ačkoliv vede shromáždění náboženské obce předseda rady starších, je v našich řádech uvedeno, že tuto úlohu zastává předsedající „spolu s farářem“. Není-li tato vzájemná spolupráce dobrá, nejsou tak vytvořeny dobré podmínky pro vykonávání duchovní správy farářem. Vykonávání duchovní správy v současném

sekularizovaném prostředí je pro faráře velmi náročné a pokud není zakoušena podpora ani ze strany rady starších – nejbližšího okruhu spolupracovníků – je tím ještě neúnosným způsobem ztíženo. Autoritou, která rozhoduje v Církvi československé husitské o zásadních organizačních a hospodářských záležitostech, není ani jednotlivec, ani skupina, ale shromáždění. V rovině náboženské obce je to shromáždění náboženské obce. Toto shromáždění, které tvoří oprávnění členové náboženské obce, rozhoduje na základě demokratického, respektive bratrského principu. Autoritativní a manipulativní způsoby jednání jednotlivců či skupiny odporují tomuto principu demokratického rozhodování ve shromáždění, které se vyznačuje názorovou

otevřeností a diskusí. Svolávání shromáždění se děje podle Ústavy vyhlášením při nedělní bohoslužbě a zveřejněním pozvánky na vývěsce – místě určeném ve sboru pro zprávy. Svolání shromáždění je vázáno na bohoslužbu. Tímto postupem je zaručeno, že budou o jeho konání informováni především ti, kteří se zúčastňují bohoslužebného života a přicházejí do sboru. Bohoslužba je také jádrem duchovního života náboženské obce a jejích členů. Řády nám mohou připadat formální, ale jejich význam je i v tom, že chrání duchovní základy a demokratické principy naší církve. Jejich nerespektování a nedodržení může být zřejmým signálem, že dochází k ohrožení bratrského společenství a nerespektování demokratických zásad. Právě tyto zásady náležejí k cennému charakteru Církve československé husitské od jejího počátku.

Tomáš Butta, patriarcha

O kmeni a ratolestech

Naše letošní páté setkání rodičů s dětmi na příbramské faře se konalo tradičně v neděli 20. května 2018. Program tentokrát připravovala Ivča Šípová. Pro naladění jsme si na začátku zazpívali s kytarou pár písniček (např. „Učiň mne, Pane, nástrojem“ nebo „Kde je dobrota a láska“). Mimochodem, prvně jmenovaná písnička je jednou z vůbec nejoblíbenějších Jany Brožové a Martin s Ivčou Jindřů si ji vybrali před lety pro svůj svatební den. Potom už nám Ivča přiblížila verše z 15. kapitoly Janova evangelia O kmeni a ratolestech. Dnes už víme, že Bůh je vinař, Ježíš vinný kmen, Duch svatý míza a my všichni, kež bychom byli ratolestmi nesoucimi hojné ovoce. A tak jsme si připomněli jedno z našich dřívějších setkání, při kterém jsme si povídali o ovoci Ducha svatého. A představte si, že jsme si dokonce na některé ještě vzpomněli. Zdá se, že ty naše hlavičky jsou přes mnohé naše rozpustilosti přece jenom otevřené též Božimu slovu...

A bychom nezapomněli, pro Božího tatínka nadšená Ivča přinesla dokonce vinný keř a my všichni (malí i větší) jsme se ho potom společně snažili z papíru a barev vytvořit. Tak necht' nám neuschne a v červnu se setkáme třeba i s dalšími našemu srdci blízkými.

Příbramčata

Poznámka redakce: Také fotografie na titulní straně ilustruje dění i atmosféru na příbramské faře při pátém setkání rodičů s dětmi.

Chvála „neprofesionálních“ laiků

Jistě není třeba připomínat, že důraz na aktivní zapojení laiků do různých oblastí činnosti naší církve byl jedním z jejich výrazných rysů od samého počátku. Laici se horlivě pustili do budování nových sborů, do řady forem sociální činnosti, zakládali pěvecké sbory, ochotnické divadelní soubory, pomáhali při vyučování dětí, vedení mládeže... Církevní řády zaručily, aby v orgánech církve na všech úrovních byli zastoupeni alespoň polovinou členů, aby se mohli aktivně podílet na řízení církve. Když zalistujeme prvními stránkami kronik našich náboženských obcí, dýchne na nás atmosféra nadšení, obětavosti a sou-náležitosti.

Ne, nechci nostalgicky připomínat staré časy s tím, že už se nikdy nevrátí, protože dneska je už všechno jinak. Pravda, není to stejné. Je nás bezesporu o hodně méně – příčiny není nutné dlouze rozebírat. V čem je však asi největší rozdíl – všichni máme méně času – pořád někam spěcháme, snažíme se něco stihnout a nic neprošvihnout.

O to více chci proto vyjádřit poděkování všem aktivním laikům, kteří i dnes v náboženských obcích a v diecézích pracují. A ty bych ráda ještě rozlišila na dvě skupiny, které bych si dovolila s trochou nad-sázky označit jako „profesionální“ a „neprofesionální“ laiky. Určitě tušíte, že vůbec nechci zpochybňovat jejich odbornost – vždyť mnozí naši laici jsou prvotřídní ekonomové, stavaři, právníci... Mám tím na mysli, že celou řadu bezesporu velmi potřebných a kvalifikovaných činností vykonávají laici jako placení za-

městnanci církve – at' již přímo nábožen-ské obce nebo diecéze. Tuto možnost nám mimo jiné otevřelo zavedení institutu pas-toračních asistentů, kteří působí například v mateřských centrech, církevních škol-kách a školách nebo v různých formách sociální činnosti. To je bez debaty skvělá věc a rozhodně je dobře, že se stále více rozvíjí.

Jak je psáno: Dělník je hoden mzdy své. Proti tomu nikdo nemůže nic namítat. V souvislosti s tím však můj ještě větší obdiv a poděkování patří těm duším našich náboženských obcí, těm mnohým ne-nápadným sestřám a bratrům, kteří zcela nezištně například pravidelně docházejí do sboru, aby jej uklidili, nosí květiny na stůl Páně, pečou koláče na různé akce, sta-rají se o drobné opravy, sekání farní za-hrady, počítají a zapisují sbírku, vedou kroniku náboženské obce, obnovují vý-věšky, navštěvují nemocné, roznášejí pas-torační dopisy, aby se ušetřilo za poštovné, donesou potřebné dokumenty na úřad, ale třeba i obětují každý měsíc jednu sobotu (někdy je těch dní ale mno-hem víc) tomu, aby ji strávili schůzová-ním v církevních orgánech a spoluzřízení církve... Je toho jistě mnohem víc, kaž-dého z nás určitě napadne něco dalšího. Můžeme si říci – už jsou v důchodu, mají na to čas... Třeba je to i pravda, i když znám řadu případů, kdy to tak vůbec není. O to tu ovšem nejde – jde o to, čemu se ten svůj čas rozhodnou, čemu se i my roz-hodneme jej věnovat. Takže veliké díky vám všem, „neprofesionálním“ laikům!

Jana Krajčířiková

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 11. 6. 2018, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
Jan Kalfus – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, W. A. MOZART, G. GERSHWIN

úterý 12. 6. 2018, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 13. 6. 2018, 17.00
Josef Popelka – varhany
Miroslav Lopuchovský – flétna
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, G. Ph. TELEMANN, M. MARAIS

čtvrtek 14. 6. 2018, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 15. 6. 2018, 17.00
Marie Šestáková – varhany
Zuzana Kopřivová – soprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, G. CACCINI, C. FRANK

pátek 15. 6. 2018, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

sobota 16. 6. 2018, 17.00
Zuzana Němečková – varhany
Petr Příbyl – viola
J. S. BACH, G. Ph. TELEMANN, W. A. MOZART, C. FRANCK

sobota 16. 6. 2018, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

neděle 17. 6. 2018, 17.00
PRAGUE MOZART TRIO
Štefan Britvík – klarinet
Miloš Bydžovský – klarinet
Petr Němeček – fagot
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, L. van BEETHOVEN

neděle 17. 6. 2018, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
Jan Kalfus – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, W. A. MOZART, G. GERSHWIN

Změna programu vyhrazena

Den matek v náboženské obci ve Studénce

Studénka v okrese Nový Jičín je známá nejen neblahým „spadlým mostem“ na železniční trati, ale má i čínorodou náboženskou obec ČČSH. Nevelká počtem členů, ale aktivní svými bohoslužebnými shromážděními a též akcemi pro veřejnost celé Studénky. Kromě tradičních „Nocí kostelů“ a „Živých betlémů“, uspořádala rada starších v obřadní síni místního zámku koncert. V pátek 11. května byli pozváni prostřednictvím místního zpravodaje i plakátů všichni zájemci - věřící i nevěřící, aby vyslechli Májový koncert ke Dni matek. Zají-mavý program připravili instrumentalisté ze ZUŠ Heleny Salichové z Ostravy - Polanky n/O. Zcela zaplněný sál zámku svědčil o zájmu lidí připomenout si tento milý svátek. Sestra fa-rářka Martina Smolková přivítala přítomné, zdůraznila v krátké promluvě úlohu matky ve výchově a nabádala ke vděku, lásce i pomoci mladým maminkám a vlastně všem ženám v rodině i společnosti. Vždyť: Jen jednu matku člověk má a máme ji tak rádi.

Koncert výrazně přispěl k dalšímu zviditelnění naší církve ve městě a zapsal se jako kladný počín členů náboženské obce Studénka.

M. Kotala, předseda rady starších

O proměnách teologie a církve v letech 1918 - 2018 na HTF UK

Dne 23. a 24. května proběhla na HTF UK teologická konference k výročí založení samostatného státu. Podrobněji pojednáme o tomto ohlednutí za uplynulými sto lety naší i evropské teologie i o jednotlivých příspěvcích konference v jednom z dalších čísel týdeníku. red

Pojďte do divadla Mana!

10.6.2018 Neděle VRŠOVICKÝ FESTIVAL TALENTŮ Kiosek
15:00

Dobrodružný veletrh divadelních kiosků starších skupin TALENT drama studia. KIOSEK je veletrh malých obchůdků s prodejem univerzálních hodnot jako je láska, radost, smutek, strach, odvaha, nenávisť, důvěra...

10.6.2018 Neděle VRŠOVICKÝ FESTIVAL TALENTŮ Loutkář
19:30

Loutkář se ocitá ve vlastním kiosku a zakončuje dobrodružný veletržní maraton...

13.6.2018 Středa STÁLÝ HOST DIVADLA Úča musí pryč
19:30

Podzim v 5. třídě základní školy, kde se sešlo pět rodičů dětí a očekávají jejich třídní učitelku...

15.6.2018 Pátek host divadla, M. Sládek, Hotel na konci světa
19:30

Dovolená anebo noční můra? Komédie o jednom hotelovém zařízení zcela odloučeném od světa...

22.6.2018 Pátek host divadla, Sedmáci - divadelní revue
19:00

Pan učitel už si opakuje Komenského učební ideje a zbrojí na poslední velké zkoušení...

23.6.2018 Sobota host divadla, Happy Birthday Matahari Group
19:00

Oslava desátého výročí založení taneční skupiny Matahari Group. Exotická přehlídka tanců dálného a blízkého východu... red

Pořady s náboženskou tematikou ve vysílání Českého rozhlasu

ČRo Dvojka

Jak to vidí...

Zbigniew J. Czendlik/
sestra Angelika

8.30 neděle

Aktuální názory a komentáře nezávislých osobností na dění kolem nás.

ČRo Vltava

Spirituála

8.00 neděle

Prostor pro duchovní úvahy. Pořady Duchovní Evropa a Ke kořenům.

Bohoslužba

9.00 neděle

Přímé přenosy bohoslužeb.

ČRo Plus

Vertikála

8.07 neděle

Magazín aktualit a diskuse s hosty, které spojuje duchovní vnímání světa.

Nedělní Hovory

22.05 neděle

Rozhovor s osobností, která má zajímavý osobní i profesní život a názory.

ČRo Radio Wave

Hergot

18.00 neděle

Neortodoxní pohled na duchovní záležitosti v souvislosti s děním světským.

REGIONÁLNÍ STANICE ČRO

Mezi nebem a zemí

9.04 sobota

Magazín o víře a spiritualitě.

Šalom alejchem

19.45 neděle

Magazín o židovském životě u nás i ve světě.

www.rozhlas.cz

Literatura baroka

Přednáška se uskuteční v NO Karlín v úterý 26. 6. od 15 hodin. Více na www.ccsch.cz v Pozvánkách. red

Setkání žen tří zemí

SETKÁNÍ ŽEN TŘÍ ZEMÍ, na kterém se podílejí sestry z lutherské saské církve, polské reformované a lutherské církve a z naší církve se bude konat letos v Praze od 20. do 24. června. Tématem je "Čas. Čas? Čas!". Účastnicemi jsou laičky i sestry farářky. Zájemkyním podá podrobnější informace ideová vedoucí far. Alena Naimanová (739 071 416). Děkujeme všem, kteří nás podpořili. AN

Týdeník Církve československé husitské.

Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová,

redaktoři: Mgr. Jan Zítka, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková. Tel. redakce: 220 398 107;

e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz Tisk: Grafotechna. Distribuce a reklamace: A.L.L.

production s. r. o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9, Call centrum tel.: 840 306 090.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Jitka Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

Pouť na Sázavě 2018

SÁZAVSKÝ KLÁŠTER a Sbor CČSH opata Prokopa na Sázavě
v sobotu 23. 6. 2018 od 9.00 do 16.00 hod.

PROGRAM PRO DĚTI

- ☀ Výtvarná soutěž: Republika slaví! (9.30 – 13.45)
 - ☀ Vyhlášení dětské výtvarné soutěže (14.15 – 14.30)
 - ☀ Interaktivní zážitková hra: Republika slaví! (11.15 – 13.45)
 - ☀ Beruška Band (13.45–14.15)
 - ☀ Divadlo ŠUS a dílnička – výroba dřevěných hraček (14.30–16.00)
- Rodiče a dospělý doprovod se může těšit na pouť s prapory, bohoslužbu open air, Melody boys, Swingkopu, Evu Henychovou a Slávka Klecandra a zatančit si se skupinou Zig-Zag charleston a swing!

Změna programu vyhrazena. Vstup dobrovolný. Při koncertech sbírka na Dětský domov Husita a Dětský domov Sázava. V areálu též můžete přispět na opravu fresek Sázavského kláštera. Pouť na Sázavě pořádá ke 100. výročí ČSR Církev československá husitská ve spolupráci s NPÚ – klášterem Sázava za podpory Města Sázava a Ministerstva kultury ČR.

České dráhy

POJEĎTE NA SÁZAVU VLAKEM!

Český zápas
Týdenní Církev československá husitská

HUSITA

Ekumenická
akademie

RAKETA
CZASOPIS PRO DĚTI OUVIŘENÝ K NIKU